

ikke er afsluttet, og, som den højtærede Minister har omtalt, vil der endnu indtil 1. Oktober 1923 kunne finde Forhandlinger Sted, som forhaabentlig fører til et saadant Resultat, at det hele kommer i den rette Gænge. Jeg føler mig overbevist om, at de Parter, som dér skal forhandle, vil lægge alle Kræfter i for at naa til en Overenskomst, som kan blive tilfredsstillende for dem begge. De, der har været i Berøring med denne Sag, vil vide, at det især er Vejudgifterne, det kommer til at dreje sig om. Disse Udgifter har vi haft fordelt paa en anden Maade, idet Købstadkommunerne har deltaget i dem anderledes, end Tilfældet har været i det gamle Land. Jeg haaber, som sagt, at de Forhandlinger, der nu vil finde Sted mellem de nyvalgte Amsraad og Byraad, vil føre til et godt Resultat.

Jeg skal hermed for mit Partis Vedkommende anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jørgen Møller: Ved Behandlingen af de mange Lovforslag vedrørende de sønderjydske Forhold, der har været behandlet her paa Rigsdagen, har en Tanke altid været ledende for mig og mit Parti, nemlig den, at vi skulde bestræbe os for om muligt at komme ind under dansk Lovgivning, som den gælder for det øvrige Land, saafremt, vil jeg dog tilføje, Enkeltmands Eksistens eller velerhvervede Rettigheder ikke derved sættes paa Spil. At faa dansk Lovgivning indført har altsaa for mig og mit Parti ogsaa paa dette Omraade staaet i Forgrunden. Men at dømme efter de Forhandlinger, der er ført i det høje Folketing, forekommer det mig, at de øvrige Partier i Rigsdagen ikke har næret den Anskuelse. Naar man gennemgaar den afgivne Betænkning, ser man, at det ønskes, man skal sætte sig ud over dansk Lovgivning og forsøge at naa en særlig Overenskomst. Jeg har som Medlem af Haderslev Købstadkommunes Bestyrelse været med til at føre en Række Forhandlinger mellem de 4 Byer og de 4 Amter i Sønderjylland. Det er i Betænkningen udtalt, at der er nogen Udsigt til og noget begrundet Haab om, at man vil naa til en Overenskomst, at man vil naa til et Forlig om Fordelingen af Udgifterne til Vejvæsenet. De, som har været med til disse Forhandlinger, har ikke just kunnet faa et saadant Indtryk. Ikke et eneste Medlem i de sønderjydske Købstæders Kommunalbestyrelser har til Dato haft den Opfattelse, at det vil være muligt at naa til en Overenskomst, i alt Fald uden

at paalægge Byerne en meget stor Byrde. Det vil sige, at de gamle Tilstande bliver bevaret, indtil Rigsdagen eller den Kommission, som paatænkes nedsat, kommer til og siger, hvorledes Sagen skal ordnes. Der har fra Købstædernes Side været foresat forskellige Forslag om Fordeling af Udgifterne ved Vejvæsenet — man er gaaet ind paa et længere Aaremaal og har villet være med til at udrede Udgifterne ved Udbygningen af de allerede planlagte Veje —, men ethvert Forslag, som har været fremme fra Købstædernes Side, har faaet Afslag fra Amternes Repræsentanter, uden at disse har villet komme frem med et eneste Modforslag. De har ikke lagt Skjul paa, men offentlig erklæret paa et Møde i Aabenraa, at deres Formaal var at beholde de paa dette Omraade indtil nu bestaaende Tilstande. Det vil altsaa sige, at Købstæderne, som Forholdene nu ligger, maa afgive en Trediedel af deres samlede Skatteindtægt til Amterne. Det er naturligvis en Tilstand, Købstæderne tracter efter at komme bort fra, en Tilstand, de ikke kan udholde, særlig da de har faaet overdraget en Del af de Byrder, som under normale Forhold skulde paahvile Amterne.

Mit Parti har i Folketinget stillet et Ændringsforslag, men man har dér modsat sig dette. De øvrige Partier i Rigsdagen har ikke villet stemme derfor, og jeg forudsætter, at man i det høje Landsting vil gaa den selsamme Vej, saa jeg holder det for overflødigt at stille noget Ændringsforslag til det foreliggende Forslag. Jeg vil ikke være med til at hindre Forslagets Vedtagelse, da det gælder om at faa disse Arbejder sat i Gang dernede, men give det nogen særlig Anbefaling kan jeg altsaa ikke, fordi jeg føler, at man gør Købstæderne stor Uret.

J. Chr. Møller: Lovforslaget er, hvad § 2 angaar, undergaaet en Forandring i det andet høje Ting, idet Udgiftsfordelingen mellem Amtskommunerne og Købstadkommunerne senere bestemmes af en Kommission, saafremt der ikke forinden ved Forhandling mellem Kommunerne er opnaaet Overenskomst. Som Fordelingen nu er, maa det vist nærmest siges, at Købstæderne betaler for stor en Del af Vejudgifterne, i alt Fald sammenlignet med Købstæderne i det gamle Land. Men forhaabentlig vil Amtskommunerne ved Forhandlingen være forstaaende heroverfor, saa at der opnaas en fuldt retfærdig Fordeling af Udgifterne. Hvis Forhandlingerne ikke bringes til en tilfredsstillende Afslutning, er der jo ikke